

43

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 11 stycznia 1951 r.

w sprawie wykonania niektórych przepisów dekretu o postępowaniu podatkowym.

Na podstawie art. 5 ust. 1 i 2, art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze, art. 18 ust. 1, art. 27 ust. 2, art. 56 ust. 2, art. 66 ust. 2, art. 71 ust. 2 i 3, art. 76, 77 ust. 3, art. 93, 126, 130 ust. 4, art. 164 ust. 1, art. 185 ust. 2 i art. 188 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 56, poz. 506) i na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 30 stycznia 1948 r. o obowiązku społecznego oszczędzania (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 74, Nr 36, poz. 256 i Nr 52, poz. 415 oraz z 1949 r. Nr 7, poz. 42 i Nr 21, poz. 136) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym:

- 1) artykuły bez bliższego określenia — oznaczają artykuły dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 56, poz. 506),
- 2) paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

2. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o dekretych bez bliższego określenia, rozumieć należy dekret z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym.

Do art. 5 ust. 1.

§ 2. Zarządza się obliczanie i pobór podatku od odpłatnego nabycia praw majątkowych, wynikającego z najmu lokali i stwierdzonego kwitem czynszowym, przez osoby będące właścicielami, posiadaczami lub użytkownikami nieruchomości.

Do art. 5 ust. 2.

§ 3. 1. Zleca się pobór w drodze inkasa podatku od lokali w nieruchomościach położonych na terenie miast osobom, które są właścicielami (współwłaścicielami, właścicielami czasowymi), posiadaczami lub użytkownikami nieruchomości; osoby te w dalszym ciągu nazywane będą inkasentami podatku od lokali.

2. Jeżeli osoby wymienione w ust. 1 nie sprawują zarządu nad nieruchomością osobiście bądź przez wyznaczonego przez siebie pełnomocnika (administratora) albo zachodzą inne uzasadnione przyczyny, właściwe prezydium miejskiej rady narodowej wyznacza osobę, która będzie spełniać obowiązki inkasenta podatku od lokali.

3. Prezydium wojewódzkich rad narodowych mogą rozszerzać obowiązki wymienione w ust. 1 również na miejscowości (osiedla) o charakterze miejskim.

4. Pobór w drodze inkasa podatku od lokali w nieruchomościach i lokalach, pozostających pod zarządem władz i przedsiębiorstw wojskowych, określi Minister Finansów w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej.

§ 4. Podatek od lokali należny za czas od dnia 1 stycznia 1951 r. pobiera się na terenie miast i miejscowości, o których mowa w § 3, wyłącznie w drodze inkasa przez inkasentów podatku od lokali, chyba że chodzi o pobór zaległości tego podatku w drodze egzekucji administracyjnej (§ 40 ust. 2).

§ 5. 1. Inkasentom podatku od lokali przysądza się za pobór w drodze inkasa podatku od lokali wynagrodzenie w wysokości 3% zainkasowanych kwot podatku, lecz nie więcej niż 100 zł od nieruchomości, a przy większej ilości nieruchomości — nie więcej niż 500 zł miesięcznie.

2. Wynagrodzenie określone w ust. 1 nie przysługuje w przypadku, gdy inkasentem podatku od lokali jest właściciel nieruchomości, zajmujący wszystkie lokale we własnym budynku.

Do art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze.

§ 6. 1. Prezydium powiatowych rad narodowych oraz rad narodowych miast stanowiących powiaty miejskie są właściwe rzeczowo w postępowaniu wymiarowym:

- 1) w sprawach podatków: obrotowego, dochodowego, od nabycia praw majątkowych i opłaty skarbowej, Funduszy A, C i D Społecznego Funduszu Oszczędnościowego, pobieranych od podatników nie będących podmiotami gospodarki uspołecznionej,
- 2) w sprawach podatku od wynagrodzeń, jeżeli płatnikiem tego podatku jest jednostka nie będąca podmiotem gospodarki uspołecznionej.

2. Prezydium rad narodowych miast stanowiących powiaty miejskie oraz prezydium gminnych i miejskich rad narodowych są właściwe rzeczowo w postępowaniu wymiarowym:

- 1) w sprawach podatku gruntowego oraz Funduszu B Społecznego Funduszu Oszczędnościowego,
- 2) w sprawach podatków terenowych (podatku od nieruchomości, od lokali i innych podatków terenowych).

3. Na terenie m. st. Warszawy i m. Łodzi właściwymi rzeczowo w sprawach wymienionych w ust. 1 i 2 są do czasu utworzenia dzielnicowych rad narodowych — prezydium rad narodowych tych miast.

4. Prezydium rad narodowych wymienione w ust. 1—3 właściwe są rzeczowo również w postępowaniu odwoławczym w zakresie i w granicach określonych w § 45.

5. W postępowaniu odwoławczym dla załatwiania odwołań wnoszonych przez osoby fizyczne w sprawach podatków: obrotowego, dochodowego jak również Funduszy A i B Społecznego Funduszu Oszczędnościowego rzeczowo właściwe są komisje odwoławcze przy prezdydiach wojewódzkich rad narodowych (Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi). W postępowaniu odwoławczym we wszystkich innych przypadkach rzeczowo właściwe są prezydium rad narodowych hierarchicznie wyższego stopnia.

Do art. 18 ust. 1.

§ 7. Jeżeli w sprawach podatku obrotowego i w sprawach podatku dochodowego jednego podatnika właściwe są różne organa finansowe, mające siedzibę w tej samej miejscowości, właściwość miejscową w sprawach obu tych podatków określa się według właściwości w sprawach

podatku obrotowego. Przepis ten dotyczy wyłącznie przypadku, gdy w sprawach podatku obrotowego właściwy jest tylko jeden organ finansowy.

§ 8. Właściwość miejscową organów finansowych w sprawach podatku obrotowego osób fizycznych, trudniących się przewozem osób lub towarów, jeżeli świadczenia te wykonywane są bez utrzymywania oddzielnego zakładu, ustala się według miejsca zamieszkania tych osób.

§ 9. 1. Jeżeli podatnik będący osobą fizyczną prowadzi księgi handlowe, obejmujące działalność dwóch lub więcej przedsiębiorstw (zakładów) położonych w okręgach różnych organów finansowych, właściwym miejscowo w sprawach podatku obrotowego dla wszystkich tych przedsiębiorstw (zakładów) jest ten organ finansowy, w którego okręgu prowadzone są księgi.

2. Podatnik, o którym mowa w ust. 1, obowiązany jest zawiadomić organ finansowy o prowadzeniu księgowości obejmującej działalność kilku przedsiębiorstw (zakładów) równocześnie z uzyskaniem karty rejestracyjnej.

§ 10. Jeżeli płatnik podatku od wynagrodzeń (pracodawca) zatrudnia pracowników w dwóch lub więcej miejscach uzasadniających w myśl art. 9 właściwość różnych organów finansowych w okręgu jednego prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej m. st. Warszawy i m. Łodzi), prezydium to może na wniosek płatnika ustalić właściwość miejscową w sprawach podatku od wynagrodzeń według jednego z tych miejsc zatrudnienia.

Do art. 27 ust. 2.

§ 11. Instytucje społeczne, organizacje polityczne, związki wyznaniowe i stowarzyszenia oraz inne osoby prawne nie będące podmiotami gospodarki społecznej obowiązane są ustanowić osoby działające w ich imieniu w sprawach inkasa podatku od lokali i odpowiedzialne za prawidłowy pobór w drodze inkasa tego podatku, jak również za terminowe wpłacanie (przelew) pobranego podatku na rachunek właściwego organu finansowego i zgłosić organowi finansowemu pierwszej instancji imiona, nazwiska i adresy tych osób. Zgłoszenia należy dokonać w terminie właściwym dla dokonania pierwszej wpłaty (przelewu) podatku na rachunek organu finansowego, a następnie w terminie dwutygodniowym od daty każdej zmiany w osobie odpowiedzialnego.

Do art. 56 ust. 2.

§ 12. 1. W sprawach podatku od lokali pobieranego w drodze inkasa organ finansowy nie doręcza decyzji ustalających zobowiązania podatkowe z tytułu podatku od lokali bezpośrednio podatnikom tego podatku. Doręczenie przez organ finansowy inkasentowi, wymienionemu w § 3, wykazów zawierających ustalone dla poszczególnych podatników kwoty podatku od lokali zastępuje bezpośrednio doręczenie tych decyzji podatnikom.

2. Inkasent podatku od lokali obowiązany jest w terminie najpóźniej trzydniowym po otrzymaniu wykazu, o którym mowa w ust. 1, zawiadomić zainteresowanych podatników podatku od lokali o dokonanych wymiarze podatku. Zawiadomienie to może być dokonane przez umieszczenie na tablicy ogłoszeń bądź wykazu nieruchomości, bądź szczególnie ogłoszenia według przepisanej wzoru, bądź też w inny odpowiedni sposób dający rękojmię dojścia do wiadomości ogółu zainteresowanych podatników ustalonych dla nich kwot podatku.

3. Inkasent podatku od lokali obowiązany jest w terminie tygodniowym powiadomić właściwy organ finansowy o dniu dokonania czynności przewidzianych w ust. 2 na przepisany wzór.

4. Za dzień doręczenia decyzji poszczególnym podatnikom podatku od lokali uważa się dzień, o którym mowa w ust. 2.

§ 13. Przepisy paragrafu poprzedzającego stosuje się odpowiednio w przypadku zmiany w osobie podatnika lub zmiany okoliczności, które mają wpływ na wysokość ustalonego podatku.

Do art. 66 ust. 2.

§ 14. Obowiązek podatkowy w zakresie podatku dochodowego co do wszystkich posiadanych źródeł przychodu obowiązane są zgłaszać corocznie właściwemu organowi finansowemu pierwszej instancji:

- 1) osoby osiągające przychody z wszelkiego rodzaju dzierżawy,
- 2) osoby uczestniczące w przedsiębiorstwie w charakterze cichych wspólników,
- 3) osoby zajmujące się działalnością z zakresu grafiki i plastyki, a więc: malarze, rytownicy, litografowie, rzeźbiarze, grawerzy, twórcy dzieł sztuki zdobniczej, stosowanej dla rzemiosł i przemysłu oraz fotograficy, jeżeli są oni zwolnieni od podatku obrotowego lub jeżeli nie podlegają przepisom o podatku od wynagrodzeń,
- 4) osoby trudniące się zawodowo udzielaniem lekcji, w szczególności języków obcych i muzyki — z wyjątkiem uczniów i studentów wszelkich szkół — jeżeli nie podlegają przepisom podatku od wynagrodzeń,
- 5) duchowni, jeżeli ich przychody z tytułu sprawowanych czynności duszpasterskich nie podlegają przepisom podatku od wynagrodzeń.

§ 15. Przy zgłaszaniu obowiązku podatkowego w zakresie określonym w § 14 opłaty roczne za karty rejestracyjne wynoszą 30 zł.

§ 16. Przepisy art. 67, 68, 70, 73 ust. 1 i 75 mają odpowiednie zastosowanie przy zgłaszaniu obowiązku podatkowego przez podatników wymienionych w § 14.

Do art. 71 ust. 2 i 3.

§ 17. 1. Za oddzielny zakład handlowy lub usługowy uważa się stałe lub ruchome, zamknięte lub otwarte pomieszczenie albo część takiego pomieszczenia, albo dwa lub więcej bezpośrednio ze sobą połączonych lub znajdujących się w obrębie jednego obejścia pomieszczeń, w których dokonywa się czynności handlowych lub usługowych.

2. Wykonywanie zajęć zawodowych na wspólny rachunek w tym samym lokalu przez dwóch lub więcej lekarzy, inżynierów itp. uważa się za zakład usługowy. W tym przypadku na prowadzony na wspólny rachunek i w tym samym lokalu: gabinet lekarski, biuro techniczne itp. należy uzyskać jedną kartę rejestracyjną.

3. Przepisy ust. 2 stosuje się również do zespołu adwokackiego bez względu na to, czy wykonywanie zajęć zawodowych odbywa się we wspólnym lokalu, czy też oddzielnie.

§ 18. Za oddzielny zakład przemysłowy (wytwórnię, pracownię, warsztat, zakład rzemieślniczy) uważa

s. się stałe lub ruchome, zamknięte lub otwarte pomieszczenie albo część takiego pomieszczenia albo też dwa lub więcej pomieszczeń bądź znajdujących się w obrębie jednego obejścia, bądź też stanowiących jednolity zespół gospodarczy i służących do jednego rodzaju produkcji lub choćby do kilku rodzajów, jeżeli stanowią one kolejne stopnie obróbki albo przerobu tych samych materiałów i wytworów lub znajdują się w związku uzasadnionym potrzebami głównej produkcji. W tym ostatnim przypadku pomieszczenia mogą być położone w różnych miejscowościach.

§ 19. Za obejście uważa się wszelkiego rodzaju budynki i budowle wraz z podwórzami, placami składowymi, przejściami, dojazdami itp. gruntami, przylegającymi do budynków i budowli, o ile należą one do jednej osoby lub więcej osób i nie są przedzielone ulicą, placem publicznym lub obcą własnością.

§ 20. Dla zakładu, w którym wykonywane są różnorodne świadczenia (handel, wytwórczość, usługi), istnieje obowiązek uzyskania odrębnych kart rejestracyjnych, odpowiednich dla poszczególnych rodzajów świadczeń. Nie uważa się za różnorodne świadczeń w tych przypadkach, gdy są one wykonywane w zakresie określonym rodzajem działalności przedsiębiorstwa bądź zakładu i dotyczą towarów objętych tą działalnością, pod warunkiem, że wszystkie rodzaje wykonywanych świadczeń zostaną wymienione w karcie rejestracyjnej.

§ 21. 1. Do przypadków określonych w § 20, w których nie wymaga się uzyskania odrębnych kart rejestracyjnych, zalicza się w szczególności:

- 1) prowadzenie zakładu rzemieślniczego, w którym wykonywane są świadczenia usług polegających na wytwarzaniu, przerobie lub naprawie rzeczy oraz świadczenia sprzedaży wyrobów wytworzonych na rachunek własny lub na zamówienie kontrahenta (np. wytworzenie lub naprawa obuwia z materiału osoby zamawiającej i sprzedaż obuwia wytworzonego na rachunek własny),
- 2) prowadzenie zakładu gastronomicznego, w którym wykonywane są świadczenia usług przy konsumpcji na miejscu oraz świadczenia rzeczy dla konsumpcji poza zakładem, bądź także sprzedaż wytworów gastronomicznych innym zakładom.

2. Przepis § 20 zdanie drugie nie ma jednak zastosowania w przypadkach wykonywania choćby w jednym obejściu świadczeń rzeczy oraz świadczeń usług komisji lub pośrednictwa, jeżeli nawet świadczenia usług dotyczą tego samego rodzaju towarów (np. zakład sprzedaży towaru oraz pośrednictwo przy sprzedaży tego towaru).

§ 22. 1. Nie ma obowiązku uzyskania odrębnej karty rejestracyjnej:

- 1) dla zakładu handlowego prowadzonego przez przedsiębiorstwo przemysłowe celem sprzedaży wytworów własnej produkcji, jeżeli zakład handlowy prowadzony jest w obrębie obejścia zakładu przemysłowego,
- 2) na sprzedaż w obrębie zakładu rzemieślniczego wytworów produkcji obcej, związanych z wykonywanym rzemiosłem, jeżeli obroty osiągnane z tej sprzedaży nie przekraczają 10% całkowitego obrotu zakładu,

3) na sprzedaż przez zakład rzemieślniczy wytworów własnej produkcji poza obrębem zakładu, jeżeli sprzedaż ta jest dokonywana na placach targowych w dni targowe i jarmarczne, osobiście lub najwyżej przy udziale jednego członka rodziny, stale zamieszkałego we wspólnym gospodarstwie domowym rzemieślnika,

4) na sprzedaż towarów ze straganów, budek, samochodów, wozów, wózków itp. urządzeń, jeżeli sprzedaż odbywa się w różnych dniach i w różnych miejscowościach, nie więcej jednak niż trzech, a podatnik nabył na tę sprzedaż kartę rejestracyjną według miejsca zamieszkania (art. 10) pod warunkiem, że w deklaracji celem uzyskania karty rejestracyjnej wymienił on dokładnie miejscowości sprzedaży,

5) na położone poza obrębem zakładu biura przedsiębiorstw, w których nie są dokonywane czynności (transakcje) handlowe lub usługowe i które służą wyłącznie do prowadzenia księgowości przedsiębiorstwa,

6) przez poszczególne osoby wykonujące wspólnie zajęcia zawodowe (lekarze, inżynierowie, adwokaci itp.), jeżeli wykonywanie tych zajęć odbywa się przez te osoby wyłącznie w sposób przewidziany w § 17 ust. 2 i 3.

2. Za członka rodziny, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, uważa się małżonka oraz nieletnie dzieci własne, przysposobione i pasierbów oraz dzieci ofiar wojny przyjęte na wychowanie.

§ 23. Jeżeli w jednym pomieszczeniu wykonuje świadczenia dwu lub więcej przedsiębiorców oddzielnie, każdy z nich obowiązany jest do uzyskania odrębnej karty rejestracyjnej.

§ 24. Za przedsiębiorstwo handlu obnośnego uważa się sprzedaż towarów ze skrzyni, kufra, walizy, kosza lub w inny sposób przenoszonych z miejsca na miejsce przez sprzedawcę.

§ 25. Za przedsiębiorstwo handlu rozwoźnego uważa się sprzedaż towarów z wozu, łodzi i innych urządzeń poruszanych siłą ludzką, mechaniczną lub zwierzęcą.

§ 26. Za przedsiębiorstwo handlu jarmarcznego uważa się sprzedaż towarów na jarmarkach i targach, trwających ponad 3 dni, przez osoby, które nie posiadają stałego zakładu. Stoiska lub innego pomieszczenia na targach, jarmarkach i wystawach gospodarczych nie uważa się za oddzielny zakład.

§ 27. 1. Za oddzielny skład uważa się zamknięte lub otwarte pomieszczenie albo część takiego pomieszczenia albo dwa lub więcej bezpośrednio połączonych ze sobą pomieszczeń poza obrębem zakładu, służących wyłącznie do przechowywania, przesuszania, oczyszczania, sortowania, brakowania, przeładowywania lub pakowania towarów, przeznaczonych do sprzedaży, jak również do przechowywania maszyn, narzędzi, surowców i materiałów niezbędnych do produkcji, oraz zapasów żywności, odzieży itp. artykułów służących do zaopatrywania pracowników danego zakładu pracy.

2. Skład znajdujący się w pomieszczeniu położonym w obrębie tego samego obejścia, w którym znajduje się zakład handlowy lub przemysłowy, nie jest oddzielnym składem w rozumieniu niniejszego paragrafu.

Do art. 76.

§ 28. 1. Do składania zeznań podatkowych o osiągniętym w ubiegłym roku podatkowym dochodzie (poniesionej stracie) obowiązane są następujące grupy podatników:

- 1) osoby fizyczne (także spadki nieobjęte), które w ubiegłym roku podatkowym miały obowiązek prowadzenia ksiąg handlowych, ksiąg uproszczonych szczególnego typu lub ksiąg podatkowych,
- 2) osoby fizyczne (także spadki nieobjęte), nie wymienione pod pkt 1, jeżeli w ubiegłym roku podatkowym osiągnęły dochód, przekraczający kwotę wolną od opodatkowania,
- 3) osoby prawne, nie wyłączając osób prawnych wymienionych w art. 2 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 450),
- 4) stowarzyszenia nie posiadające osobowości prawnej.

2. Do składania zeznań podatkowych o obrocie osiągniętym w ubiegłym roku podatkowym obowiązani są wszyscy podatnicy podatku obrotowego z wyjątkiem opłacających za wspomniany rok podatek obrotowy w formie ryczałtu.

3. Wymienione w ust. 1 i 2 grupy podatników mają obowiązek składania zeznań podatkowych o osiągniętym w ubiegłym roku podatkowym dochodzie (poniesionej stracie) i obrocie właściwemu miejscowo organowi finansowemu pierwszej instancji w roku bezpośrednio następującym po roku podatkowym w terminie:

- 1) do dnia 30 kwietnia, jeżeli chodzi o osoby prawne i stowarzyszenia nie posiadające osobowości prawnej,
- 2) do końca miesiąca lutego, jeżeli chodzi o osoby fizyczne (także spadki nieobjęte) prowadzące księgi handlowe lub księgi uproszczone szczególnego typu,
- 3) do dnia 15 stycznia, jeżeli chodzi o pozostałych podatników.

§ 29. 1. Do składania zeznań podatkowych o otrzymanym wynagrodzeniu obowiązane są osoby, którym wypłacono w ubiegłym miesiącu podlegające przepisom o podatku od wynagrodzeń wynagrodzenie na obszarze obcego państwa bądź na obszarze eksterytorialnym, a które mają miejsce zamieszkania lub pobytu na obszarze Państwa Polskiego.

2. Wymienieni podatnicy mają obowiązek składania zeznań podatkowych o otrzymanym w ubiegłym miesiącu wynagrodzeniu właściwemu miejscowo organowi finansowemu pierwszej instancji w terminie tygodniowym po upływie miesiąca, w którym wypłacono wynagrodzenie.

§ 30. 1. Do składania zeznań podatkowych w postępowaniu podatkowym o nabyciu majątku w drodze spadku, zapisu, dalszego zapisu lub polecenia testamentowego albo umowy zawartej na wypadek śmierci na korzyść osoby trzeciej — obowiązani są wszyscy podatnicy w zakresie przepisów o podatku od nieodpłatnego nabycia praw majątkowych.

2. Jeżeli ten sam przedmiot majątkowy przypadł w częściach idealnych dwóm lub więcej podatnikom, mogą oni złożyć jedno wspólne zeznanie zaopatrzone w podpisy wszystkich zeznających. Jeżeli jednak miejsce zamieszkania lub pobytu jednej albo więcej osób obowiązanych do złożenia zeznania jest nieznanne, albo jeżeli niektóre z tych osób posiadają miejsce zamieszkania lub

pobytu poza granicami Państwa Polskiego — złożone wspólne zeznanie może nie zawierać podpisu tych osób.

3. Osoby wymienione w ust. 1 i 2 mają obowiązek składania zeznań podatkowych o majątku nabytym właściwemu miejscowo organowi finansowemu (art. 12) w terminie 6 miesięcy od dnia powstania obowiązku podatkowego.

4. W przypadku, gdy osoba, która złożyła zeznanie, dowiedziała się następnie, że do majątku podlegającego podatkowi należą przedmioty nie objęte zeznaniem lub ujawniły się okoliczności uzasadniające ustalenie zobowiązania podatkowego w kwocie wyższej, jest ona obowiązana złożyć uzupełniające zeznanie podatkowe temu organowi finansowemu, któremu złożono pierwotne zeznanie, w terminie tygodniowym licząc od dnia, w którym dowiedziała się o okolicznościach powodujących obowiązek złożenia uzupełniającego zeznania podatkowego.

§ 31. 1. Do składania zeznań podatkowych w postępowaniu podatkowym o nabyciu majątku w drodze darowizny obowiązani są wszyscy podatnicy w zakresie przepisów o opodatkowaniu darowizn, z wyjątkiem grupy podatników, którzy nabyli majątek w drodze umowy darowizny zawartej na obszarze Państwa Polskiego w formie aktu notarialnego.

2. Jeżeli akt darowizny zdziałano za granicą lub w formie prywatnej (nie sporządzono ani nie uwierzytelniono notarialnie), zeznanie podatkowe o nabyciu majątku w drodze darowizny należy złożyć właściwemu miejscowo organowi finansowemu (art. 12) w ciągu dwóch tygodni od dnia, w którym sporządzono umowę o darowiznę, albo od dnia, w którym sprowadzono do kraju dokument sporządzony na obszarze obcego państwa.

Do art. 77 ust. 3.

§ 32. 1. Zwalnia się od obowiązku składania dla celów podatku od wynagrodzeń wykazów potrąceń i odpisów list płacy władze i urzędy państwowe, przedsiębiorstwa, instytucje i zakłady państwowe, przedsiębiorstwa pod zarządem państwowym, sprawowanym przez wyżej wymienione jednostki, jak również przedsiębiorstwa zorganizowane w formie spółek prawa handlowego z udziałem kapitałowym Skarbu Państwa lub przedsiębiorstw państwowych.

2. Przenosi się na prezydium powiatowych rad narodowych oraz rad narodowych miast stanowiących powiaty miejskie prawo zwalniania płatników podatku od wynagrodzeń na ich wnioski od obowiązku składania wykazów potrąceń lub odpisów list płacy w przypadku, gdy płatnik prowadzi księgi handlowe lub księgi uproszczone szczególnego typu. Decyzje zwalniające mogą być przez te prezydium odwoływane w każdym czasie.

3. Płatnicy zwolnieni od obowiązku składania wykazów potrąceń i odpisów list płacy z mocy ust. 1 lub z mocy decyzji, o których mowa w ust. 2, obowiązani są składać deklaracje według przepisanej wzoru.

Do art. 93.

§ 33. 1. Inkasent podatku od lokali (§ 3) obowiązany jest prowadzić dla każdej nieruchomości według przepisanej wzoru: kwitariusz, karty kontowe dla poszczególnych podatników oraz księgę przychodu — rozchodu.

2. Obowiązek prowadzenia kwitariusza, kart kontowych oraz księgi przychodu — rozchodu istnieje niezależnie od tego, czy inkasent prowadzi księgę innego typu.

3. Jeżeli ilość podatników podatku od lokali w nieruchomości obejmującej lokale bądź tylko mieszkalne, bądź mieszkalne i użytkowe nie przekracza 10, a w nieruchomości obejmującej wyłącznie lokale użytkowe nie przekracza 5 — inkasent obowiązany jest prowadzić tylko kwitariusz i karty kontowe poszczególnych podatników.

4. Jeżeli inkasent podatku od lokali jest jedynym podatnikiem tego podatku w nieruchomości, nie ma on obowiązku prowadzenia kwitariusza, księgi przychodu—rozchodu i kart kontowych, o których mowa w ust. 1.

§ 34. 1. Kwitariusz powinien obejmować wszelkiego rodzaju wpłaty dokonane przez osoby zajmujące lokale (najemców, użytkowników) w nieruchomości, a w szczególności z tytułu czynszu, świadczeń oraz podatku od lokali, niezależnie od tego, czy wpłaty zostały dokonane bezpośrednio do rąk inkasenta, czy też na jego rachunek za pośrednictwem instytucji finansowej lub pocztowej. Wpłaty dokonanych do depozytu sądowego na rzecz wynajmującego w rozumieniu niniejszych przepisów nie uważa się za wpłaty na rachunek inkasenta.

2. W kwitariuszu należy umieszczać również należności z tytułu czynszu lub świadczeń regulowanych w inny sposób niż przez wpłaty do rąk inkasenta. Wpłaty w naturze powinny być ujęte w kwitariuszu po przeliczeniu według cen rynkowych.

3. Wpłaty podatku od lokali mogą być dokonywane wyłącznie do rąk lub na rachunek inkasenta.

§ 35. 1. Należny podatek od lokali inkasent pobiera równocześnie z czynszem.

2. W przypadku częściowej wpłaty czynszu inkasent pobiera na poczet podatku od lokali taką część podatku, jaka odpowiada stosunkowi wpłaconej kwoty na poczet czynszu do kwoty miesięcznego czynszu. Na żądanie wpłacającego inkasent pobiera wyższe kwoty podatku.

3. Jeżeli inkasent czynszu nie otrzymuje, powinien on pobierać ustalone miesięczne kwoty podatku od lokali w terminie do dnia 8 każdego miesiąca.

§ 36. 1. Do czasu otrzymania od organu finansowego wykazu nieruchomości obejmującego ustalone na dany rok podatkowy kwoty podatku od lokali dla poszczególnego podatnika — inkasent podatku od lokali pobiera podatek w kwotach miesięcznych ustalonych dla danego podatnika za rok ubiegły.

2. Po otrzymaniu wykazu, o którym mowa w ust. 1, inkasent obowiązany jest sprawdzić ustalone kwoty podatku z dotychczas pobranymi. Jeżeli podatek pobrano w kwocie niższej aniżeli należało, wynikającą różnicę należy pobrać przy najbliższej wpłacie podatku.

§ 37. 1. Inkasent podatku od lokali obowiązany jest posiadać konto w Powszechnej Kasie Oszczędności. Na konto to inkasent obowiązany jest wpłacać wszystkie zainkasowane sumy podatku do dnia 10, 20 i do dnia ostatniego każdego miesiąca. Jeżeli jednak suma zainkasowanego podatku przekroczy 1000 zł, całą zainkasowaną sumę należy wpłacić bądź w dniu, gdy zainkasowana kwota przekroczyła 1000 zł, bądź też w dniu bezpośrednio następującym.

2. Dyspozycja zainkasowanych sum z konta oraz likwidacja konta, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić jedynie za zezwoleniem właściwego organu finansowego pierwszej instancji.

3. Obowiązek posiadania konta nie dotyczy inkasenta podatku od lokali w nieruchomości, w której ilość podatników tego podatku nie przekracza 10.

4. Pobrane kwoty podatku od lokali inkasent przelewa (wpłaca) na rachunek właściwego organu finansowego raz na miesiąc w terminie do dnia 12 każdego miesiąca, składając jednocześnie deklarację według przepisanego wzoru.

5. Inkasent obowiązany jest odrębnie przechowywać w chronologicznym porządku wszystkie wyciągi z posiadanego konta w Powszechnej Kasie Oszczędności wraz z dowodami.

6. Przy dokonywaniu przelewu (wpłaty), o którym mowa w ust. 4, inkasent potrąca od zainkasowanej sumy podatku przypadającą mu kwotę wynagrodzenia (§ 5).

§ 38. 1. Inkasent podatku od lokali obowiązany jest po upływie każdego kwartału sporządzać w dwóch egzemplarzach wykaz zaległości w podatku od lokali według przepisanego wzoru; jeden egzemplarz wykazu inkasent przesyła (składa) w terminie do dnia 20 każdego miesiąca po upływie kwartału właściwemu organowi finansowemu. Wykazem obejmuje się wszystkie zaległości podatników na dzień jego sporządzenia, bez względu na okres, którego zaległość dotyczy.

2. Właściwy organ finansowy może żądać od inkasenta sporządzania i przysyłania (składania) wykazu, o którym mowa w ust. 1, do dnia 20 każdego miesiąca.

§ 39. Właściciele (współwłaściciele, właściciele cząskowi), posiadacze oraz użytkownicy nieruchomości obowiązani są zawiadamiać organ finansowy pierwszej instancji o wszelkich zmianach, jakie zachodzą w ciągu roku podatkowego w stosunku do danych uwidocznionych w złożonych przez nich wykazach nieruchomości (§ 43). Zawiadomienia te składa się organowi finansowemu według przepisanego wzoru w terminie tygodniowym od daty zajścia zmiany.

§ 40. 1. Inkasent podatku od lokali otrzymuje od organu finansowego wszelkie decyzje, które powodują w doręczonym mu uprzednio wykazie nieruchomości (§ 43) zmiany zarówno co do osoby podatnika, jak i co do wysokości podatku. Na podstawie tych decyzji inkasent obowiązany jest dokonać odpowiedniej adnotacji w wykazie nieruchomości oraz w kartach kontowych podatników. Treść tych decyzji należy podać do wiadomości zainteresowanych podatników przez potwierdzenie przez podatnika przyjęcia do wiadomości zmiany go dotyczącej.

2. W przypadku prowadzenia egzekucji w podatku od lokali, organ finansowy zawiadamia na przepisany wzór inkasenta o pobranych kwotach podatku. Na podstawie tego zawiadomienia inkasent dokonuje odpowiednich zapisów w prowadzonej dla poszczególnego podatnika karcie kontowej (§ 33).

§ 41. 1. Inkasent podatku od lokali obowiązany jest przechowywać wszelkie dokumenty związane z inkasem podatku od lokali przez okres lat 6, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności tego podatku.

2. W razie zmiany w osobie inkasenta bądź w osobie odpowiedzialnego (§ 11) dotychczasowy inkasent bądź osoba odpowiedzialna obowiązani są przekazać następcy dokumenty, o których mowa w ust. 1. Przekazanie dokumentów następuje protokolarnie (w 3 egzemplarzach), przy czym nowy inkasent jeden egzemplarz protokołu doręcza właściwemu organowi finansowemu.

§ 42. Wzory druków, o których mowa w §§ 12, 33, 37, 38, 39, 40 i 43, ustali osobne zarządzenie.

Do art. 126.

§ 43. 1. Właściciele (współwłaściciele, właściciele czasowi), posiadacze i użytkownicy nieruchomości, podlegających podatkowi od nieruchomości, jak również osoby wymienione w § 3 ust. 2, obowiązani są sporządzać corocznie według stanu z dnia 31 grudnia roku ubiegłego, na przepisany wzorek, wykazy nieruchomości, zawierające dane potrzebne organom finansowym dla celów podatkowych.

2. Osoby wymienione w ust. 1 sporządzają wykazy nieruchomości w trzech egzemplarzach, a na terenie m. st. Warszawy i m. Łodzi oraz w miastach stanowiących powiaty miejskie i w gminach w dwóch egzemplarzach. Osoby wymienione w ust. 1 dostarczają sporządzone wykazy w terminie do dnia 31 stycznia organowi finansowemu pierwszej instancji właściwemu dla wymiaru podatku od nieruchomości.

3. Osoby zajmujące lokale (najemcy) w nieruchomościach (budynkach), określonych w ust. 1, obowiązane są sporządzać na przepisany wzorek i dostarczać posiadaczom nieruchomości (budynków) w terminie do dnia 15 stycznia, w jednym egzemplarzu, wykazy osób zamieszkałych u nich w dniu 31 grudnia roku ubiegłego z wyszczególnieniem danych potrzebnych organom finansowym dla celów podatkowych. Jeżeli osoba (najemca) zajęła lokal po dniu 31 grudnia, ma ona również obowiązek sporządzenia i dostarczenia posiadaczowi nieruchomości (budynku) wykazu osób w terminie tygodniowym od dnia zajęcia lokalu. Właściciele (współwłaściciele, właściciele czasowi), posiadacze i użytkownicy nieruchomości (budynków) dostarczają otrzymane od najemców wykazy organowi finansowemu pierwszej instancji właściwemu dla wymiaru podatku od nieruchomości jednocześnie z wykazami nieruchomości określonymi w ust. 1.

4. Organa finansowe pierwszej instancji właściwe dla wymiaru podatku od nieruchomości — z wyjątkiem organów finansowych na terenie m. st. Warszawy i m. Łodzi oraz w miastach stanowiących powiaty miejskie — przesyłają wykazy, o których mowa w ust. 3, oraz po jednym wykazie, wymienionym w ust. 1, organom finansowym hierarchicznie wyższego stopnia.

5. Prezydya wojewódzkich rad narodowych mogą zwalniać na swoim terenie wszystkie lub niektóre kategorie osób zajmujących lokale (najemców) od obowiązku corocznego sporządzania i dostarczania wykazów określonych w ust. 3 zdanie pierwsze; zwolnienie to nie może obejmować osób wykonujących świadczenia podlegające podatkowi obrotowemu bądź osób posiadających źródła przychodów podlegających przepisom o podatku dochodowym.

Do art. 130 ust. 4.

§ 44. Obowiązek sądów, przewidziany w art. 130 ust. 1 pkt 2, rozszerza się na przesyłanie właściwym organom finansowym pierwszej instancji:

- 1) żądanych przez te organa finansowe akt postępowania spadkowego,
- 2) odpisów:
 - a) postanowień, protokołów i oświadczeń, wymienionych w art. 8 § 1, 24, 32 § 2, 39, 43, 56, 69, 79,

82, 85, 98, 126, 132, 147, 158, 159, 162, 166, 167 i 169 § 2 dekretu z dnia 8 listopada 1946 r. o postępowaniu spadkowym (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 346) oraz przewidzianych w art. 57 § 1 tego dekretu testamentów wraz z protokołami otwarcia i ogłoszenia;

- b) postanowień wymienionych w art. 8 § 2, 20, 35 i 45 dekretu z dnia 8 listopada 1946 r. o postępowaniu niespornym z zakresu prawa rzeczowego (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 345).

Do art. 164 ust. 1.

§ 45. Organ finansowy pierwszej instancji może sam zmienić swą decyzję (główną lub incydentalną), od której wniesiono środek odwoławczy, jeżeli uzna, że wniesiony środek zasługuje w całości lub w części na uwzględnienie, a zmniejszenie zobowiązania podatkowego nie przekroczy kwoty 750 zł.

Do art. 185 ust. 2.

§ 46. 1. Prawomocne decyzje, na mocy których strony nabyły już prawa, mogą być uchylone lub zmienione w trybie nadzoru przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej m. st. Warszawy i m. Łodzi) za zgodą tych stron, jeżeli w wyniku uchylenia lub zmiany decyzji zmniejszenie zobowiązania podatkowego nie przekroczy kwoty 3000 zł.

2. Po uchyleniu lub zmianie decyzji w trybie nadzoru za zgodą stron (ust. 1) uchylenie to lub zmiana mogą spowodować — jeżeli stwierdzony stan faktyczny to uzasadnia — podwyższenie zobowiązania podatkowego ponad kwotę uwidocznioną w uchylonej lub zmienionej decyzji.

Do art. 188 ust. 1.

§ 47. 1. Wojskowi i pracownicy władz i urzędów państwowych oraz jednostek gospodarki uspołecznionej wzywani w charakterze świadków lub biegłych w sprawach podatkowych otrzymują zwrot kosztów podróży w wysokości przewidzianej dla ich podróży służbowej oraz wynagrodzenie za stratę czasu w wysokości należnych im diet, o ile tych należności nie otrzymali od władz i urzędów państwowych oraz jednostek gospodarki uspołecznionej, w których są zatrudnieni.

2. Inne osoby wzywane w charakterze świadków lub biegłych w sprawach podatkowych otrzymują zwrot kosztów podróży i wynagrodzenia za stratę czasu, a biegli ponadto za wykonaną pracę, według norm następujących:

- 1) organ finansowy ustala wysokość kosztów podróży od miejsca zamieszkania do miejsca stawiennictwa i z powrotem, biorąc za podstawę koszt przejazdu najniższą klasą i najtańszym środkiem transportu masowego (koleją, autobusem, tramwajem itp.), w braku zaś takiego środka — koszt przejazdu najtańszym ze środków lokomocji,
- 2) organ finansowy ustala wynagrodzenie za stratę czasu według swobodnej oceny w wysokości od 3 do 10 zł dziennie; do czasu, za który przyznaje się wynagrodzenie, zalicza się także czas konieczny do odbycia podróży z miejsca zamieszkania do miejsca stawiennictwa i z powrotem; osobie mającej miejsce zamieszkania w miejscowości, do której ją wezwano,

służy prawo do wynagrodzenia jedynie w razie utraty zarobku,

- 3) organ finansowy ustala wysokość wynagrodzenia biegłych za wykonaną pracę w granicach od 1 do 7 zł za każdą zaczęłą godzinę w zależności od trudu, czasu i kwalifikacji koniecznych do wykonania pracy; przyznanie wynagrodzenia w kwocie wyższej wymaga uprzedniej zgody prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej m. st. Warszawy i m. Łodzi); przepis ten dotyczy również biegłych będących wojskowymi lub pracownikami władz i urzędów państwowych oraz jednostek gospodarki uspołecznionej.

3. Członkowie i zastępcy członków komisji odwoławczych otrzymują zwrot kosztów podróży według norm przewidzianych dla pracowników państwowych oraz wynagrodzenie za udział w posiedzeniu komisji w wysokości diety dziennej, przewidzianej przy podróżach służbowych dla pracowników państwowych.

§ 48. Termin składania zeznań podatkowych określony w § 28 ust. 3 pkt 3 przedłuża się w r. 1951 do dnia 15 lutego 1951 r.

§ 49. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 1 grudnia 1946 r. w sprawie wykonania w zakresie dań publicznych pobieranych na rzecz Skarbu Państwa niektórych przepisów dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 5, poz. 27) z późniejszymi zmianami oraz przepis § 39 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 grudnia 1949 r. o księgach handlowych i podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 502).

§ 50. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

44

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SZKÓŁ WYŻSZYCH I NAUKI

z dnia 9 stycznia 1951 r.

w sprawie przemianowania katedr na Politechnice Wrocławskiej.

Na podstawie art. 20 dekretu z dnia 28 października 1947 r. o organizacji nauki i szkolnictwa wyższego (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 415) zarządza się, co następuje:

§ 1. Na Wydziale Lotniczym Politechniki Wrocławskiej przemianowuje się następujące katedry wraz z połączonymi z nimi zakładami naukowymi:

- 1) katedrę budowy płatowców na katedrę budowy samolotów,
- 2) katedrę technologii konstrukcji lotniczych na katedrę technologii materiałów lotniczych.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Szkół Wyższych i Nauki: *A. Rapacki*

45

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SZKÓŁ WYŻSZYCH I NAUKI

z dnia 9 stycznia 1951 r.

w sprawie wprowadzenia specjalizacji w zakresie zootechniki na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie oraz na Uniwersytecie Wrocławskim.

Na podstawie art. 75 ust. 1 dekretu z dnia 28 października 1947 r. o organizacji nauki i szkolnictwa wyższego (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 415) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się specjalizację w zakresie zootechniki w następujących wyższych szkołach akademickich:

- 1) na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie na Wydziale Rolnym;
- 2) na Uniwersytecie Wrocławskim na Wydziale Rolnictwa.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 września 1950 r.

Minister Szkół Wyższych i Nauki: *A. Rapacki*